

Helga Zepp-LaRouche til Schiller Instituttets Internationale Ungdomsdialog, tirsdag den 28. oktober 2025

Ikke korrekturlæst

DANIEL BURKE: Velkommen til Schiller Instituttets Internationale Ungdomsdialog med Helga Zepp-LaRouche. Vi har deltagere fra Canada, Nigeria, Uganda, Mexico, hele USA, Tyskland, Frankrig og mange andre steder. Dagens diskussion er en forberedelse til vores kommende konference i Paris den 8.–9. november.

Jeg er meget glad for at være her for at præsentere Helga Zepp-LaRouche, som er grundlægger af det internationale Schiller Institut. Helga, hvis du er klar, vil jeg lade dig indlede vores diskussion.

HELGA ZEPP-LAROUCHE: Hej til jer alle. Jeg tror, der er både gode og dårlige nyheder. Lad mig begynde med de dårlige, så vi får dem ud af verden. Jeg er ked af at måtte fortælle jer, at faren for en global atomkrig sandsynligvis aldrig har været større end nu. Der er flere krisesteder, som kan udvikle sig fra regionale konflikter til en global konflikt.

Et af dem er naturligvis situationen i Ukraine, hvor der – trods skiftende, mere eller mindre håbefulde tegn fra diskussionerne mellem præsident Trump og præsident Putin – desværre er et meget stærkt pres fra den såkaldte “koalition af villige”: især de tre europæere, Starmer fra Storbritannien, Macron fra Frankrig og Merz fra Tyskland, samt nogle omkring dem, såsom de baltiske stater, der ikke er store, men ikke desto mindre meget højtråbende. De ønsker ikke at afslutte krigen, som i virkeligheden er en krig mellem NATO

og Rusland. De ønsker at påføre Rusland et strategisk nederlag; det er deres udtrykte mål. Det er ikke muligt, fordi man ikke kan besejre den stærkeste atommagt. Rusland vil ikke give afkald på sin ret til at forsvare Den Russiske Føderations territorium.

Russerne – især Putin – har faktisk ændret den russiske atomdoktrin, efter at krigen i Ukraine nu har varet i tre et halvt år eller mere. Doktrinen var tidligere, at Rusland kun ville anvende atomvåben, hvis Den Russiske Føderations eksistens var truet. For over et år siden ændrede de den og fastslog, at de forbeholder sig retten til at anvende atomvåben først, selv hvis eksistensen trues af en ikke-atomstat, som dog støttes af en atommagt. Den beskrivelse passer naturligvis fuldstændigt på Ukraine.

De, der presser på for et strategisk nederlag til Rusland, leger med ilden. Alle militære eksperter, jeg har lyttet til og studeret, er enige om, at krigen i Ukraine på slagmarken så godt som er tabt. Det er også klart, at Ruslands strategiske mål aldrig har været at besætte hele Ukraine, men at befri de områder, hvor befolkningen overvejende er russisktalende – Donbass og Krim. Rusland er nu i den afsluttende fase af befrielsen af disse områder. Der er ingen tegn på, at de har til hensigt at besætte noget ud over det.

Krigen kunne naturligvis slutte, hvis der blev indgået en aftale om at indlede seriøse fredsforhandlinger – ikke kun om en våbenhvile – men om at fjerne det, russerne kalder den grundlæggende årsag: at de ikke accepterer NATO's udvidelse helt op til deres grænser. Det vil sige, at de ikke vil acceptere, at Ukraine bliver medlem af NATO, og de vil ikke acceptere offensive våbensystemer, praktisk talt drevet af NATO-lande, placeret få minutters flyvetid fra Moskva – en omvendt Cubakrise.

Når koalitionen af villige nu presser på for, at amerikanerne skal levere Tomahawk-krydsermissiler til Ukraine, vil det –

hvis det sker – absolut overskride en rød linje. Disse våbensystemer kan kun betjenes med militær og teknisk hjælp fra USA; derefter er det umuligt at forudsige, om det bliver den endelige røde linje, der udløser en russisk reaktion. Det ville sandsynligvis ikke være en total atomkrig, men et stærkt signal: måske ødelæggelse af nogle NATO-baser i Polen eller Rumænien eller de fabrikker, hvor Taurus-missilerne produceres, eller hvor Tomahawk-missilerne opereres fra. Med andre ord et klart svar på, at en rød linje er overskredet. Hvis europæerne derefter eskalerer yderligere, kan vi meget hurtigt befinde os i en situation, der udvikler sig til global atomkrig.

Ligeledes er situationen i Mellemøsten desværre langt fra en våbenhvile, der kan bringe folkemordet til ophør. Drabene fortsætter i Gaza, og mange eksperter vurderer, at Israel under Netanyahus ledelse vil gennemføre endnu et angreb mod Iran. Iran har efter al sandsynlighed styrket sit luftforsvar og modtaget omfattende støtte fra Rusland og Kina og kan gennemføre et modangreb, som kan bringe hele Israels eksistens i fare. Det er flere militæksperters opfattelse.

Og der leges også med Én-Kina-politikken, som desværre flere europæiske regeringer gør i øjeblikket. Det kan – måske ikke i morgen, men inden for kort tid – føre til en større konflikt mellem USA og Kina i Stillehavet.

Vi bør være yderst bekymrede, fordi dette er farligere end Cubakrisen, simpelthen fordi de offensive våbensystemer, der forberedes i Ukraine mod Rusland, er placeret langt tættere på end de cubanske missiler var dengang. Den gang havde man to personer – Khrusjtjov og Kennedy – som havde en rød telefon, de brugte flittigt. De talte sammen hele tiden; der var bagkanaler og mere tillid. Nu er der ingen tillid; bagkanaler er til tider der, så forsvinder de, og så kommer de igen. Ingen ved, om Trump taler med Putin, om der bliver et topmøde – og så bliver topmødet aflyst. Denne slingrekurs gør en strategisk vurdering meget vanskelig og usikker. Vi har en

omvendt Cubakrise, hvor alle våbenaftaler ensidigt er blevet ophævet fra vestlig side. Vi befinder os i en ekstremt farlig strategisk situation.

Jeg kan kun råde jer til at se den præsentation, atomforskeren Ted Postol holdt på vores seneste IPC-møde fredag den 24. oktober. Han har skrevet meget om forskellen mellem atomkrig og konventionel krig. I sin halve times præsentation viste han, hvad der vil ske, hvis blot ét atomvåben bruges: På meget kort tid vil alle våben blive brugt. Han insisterer på, at når først atomvåben anvendes, vil alle blive brugt inden for fem dage i en global atomkrig. Der vil være kontinuerlig eskalation.

Det betyder naturligvis, at befolkningen i Tyskland og andre europæiske lande vil være blandt de første mål, men på ingen måde de eneste. Det er en helt tåbelig idé, hvis amerikanerne tror, at dette vil være en "europæisk" krig; det er helt klart, at atomvåben også vil blive kastet over amerikanske byer. Og hvis man tror, man sidder et sted i Latinamerika, Afrika eller Asien, og at dette kun vedrører europæerne, skal man huske, at Sukarno og Nehru allerede på Bandung-konferencen i 1955 advarede: Hvis der nogensinde kommer en atomkrig, vil landene i det globale Syd blive ramt efter få ugers forsinkelse, når strålingen har spredt sig over hele kloden. Alt liv på Jorden vil være truet.

Derfor er vi absolut nødt til at have et andet system. Vi må afværge den vanvittige oprustning, der finder sted nu – især i Tyskland, men også i Frankrig og andre europæiske lande. I mindre grad i lande som Spanien eller i Østeuropa som Ungarn, Slovakiet og Tjekkiet; de er heldigvis ikke i samme situation. Men de såkaldte "koalition af villige"-lande er i fuld gang med militær oprustning. Tonen er blevet mere og mere krigerisk. Det må vendes, ellers når vi snart den endelige røde linje, hvor der ikke er vej tilbage.

Alt dette drives af, at de vestlige lande troede, de efter den

kolde krig ville dominere verden i et unipolært system baseret på det anglo-amerikanske forhold. De havde allerede erklæret "historiens afslutning" – Francis Fukuyama mente, at alle lande ville indføre det vestlige liberale system. Det skete ikke, selv om man forsøgte at påtvinge "vestliggørelse" gennem militære interventioner i Irak, Afghanistan, Syrien, Libyen og andre steder. Det skabte en enorm modreaktion, fordi landene i det globale Syd insisterede på, at de ikke vil underlægges en sådan model, der gør oligarker rigere og de fattige fattigere. Hvorfor skulle nogen acceptere det? Det er fortid.

Nu er der meget positive tegn, så vi skal være yderst alarmerede og samtidig aktivt mobilisere for at bekæmpe denne udvikling – men ikke være desperate, for jeg tror, vi kan vinde. Forholdet mellem USA og Rusland – de to største atommagter – er det vigtigste. Det er svært at drage en endelig konklusion, for selv præsident Trump kan skifte mening fra den ene yderlighed til den anden flere gange på én dag. Først er der et topmøde, så er der ikke noget topmøde. Men der er håb, fordi både Rusland og USA har udtrykt ønske om, at muligheden for at bygge en tunnel under Beringstrædet mellem Alaska og Sibirien er på bordet. Jeg tror faktisk, at det er mere på bordet, end man umiddelbart skulle tro.

Hvis USA og Rusland ville bygge en cirka 70 mil lang tunnel mellem Alaska og den sibiriske side, ville det åbne for en helt anden udviklingsbane. Infrastrukturmæssigt ville det åbne det russiske Fjernøsten og Sibirien, hvor der findes enorme uudnyttede råstoffer – i praksis hele det periodiske system. Hvis der blev etableret et joint venture mellem Rusland, USA, Kina og mange lande i det globale Syd, som også har deltaget i de tidligere Vladivostok Eastern Economic Forums om udviklingen af Sibirien, kunne vi træde ind i et helt andet domæne.

Dette modsættes af europæerne – i hvert fald af koalitionen af villige – men det ville være i landes som Tysklands grundlæggende interesse at deltage, fordi Tyskland hverken har

nævneværdige råstoffer eller energi. Hvad hindrer Tyskland i at deltage i en sådan plan, ud over nogle vanvittige oligarkiske drømme om at "inddæmme" og besejre Rusland? Det vil aldrig ske – Rusland er en atommagt – men det kan føre til civilisationens undergang, ikke Ruslands.

Dette er meget positivt. Umiddelbart efter at nyheden kom, afholdt vi et Executive Intelligence Review-seminar over to-tre dage. Vi samlede et topteam af russiske eksperter, der har arbejdet med Beringstrædtunnelen i årtier: hr. Razbegin, en fremtrædende russisk vicedirektør for SOPS, en investeringsenhed, der involverer det Russiske Videnskabsakademi og det russiske Økonomiministerium; hr. Mamedov, vicedirektør for Russian Direct Investment Fund og stedfortræder for Kirill Dmitriev, der var til stede ved alle topmøderne; og fra amerikansk side Scott Spencer, cheffingeniør for det amerikanske jernbanegods-selskab, som vil bygge Beringstrædtunnelen, hvis beslutningen træffes. Dertil kom flere topfolk, bl.a. professor Enzo Siviero, en førende italiensk bro- og tunnelbygger, som fuldt ud støtter programmet.

Vi har lagt dette på bordet. Tag jer tid til at se det – det giver et billede af både det økonomiske potentiale og gennemførligheden. Vi har topfolk fra både amerikansk og russisk side med. Det er stort! Grunden til vores begejstring er, at vi i 2014 udgav en opdateret version af de udviklingsplaner, vi har arbejdet på siden 1970'erne: for Afrika, Oasis-planen i Mellemøsten, integrationsplaner for Latinamerika, planer for Stillehavsområdet, Eurasian Land-Bridge og en udviklingsplan for Amerika. Vi opdaterede det hele og kaldte det "Den nye Silkevej bliver Verdenslandbroen". Det betyder, at når beslutningen om at forbinde alle kontinenter gennem tunneler og broer er taget, vil man om få år kunne rejse fra det sydlige Argentina eller Chile hele vejen op gennem Latinamerika, Mellemamerika, Nordamerika, Canada og Alaska, gennem Beringstrædet til den Transsibiriske

Jernbane; derfra ind i det europæiske kontinentale jernbanenet helt til Portugal, videre gennem en tunnel under Gibraltarstrædet til Nordafrika og med højhastighedstog helt ned til Kap Det Gode Håb. Tilsvarende kan man fra Beringstrædet køre ned gennem Kina, Iran, videre til Indien og Sydøstasien – og derfra, ved spidsen af Malaysia/Singapore, tage en færge til Indonesien og Australien. Måske kan der også bygges tunneler der, som forbinder øerne.

Går vi den vej, vil vi snart alle være forbundet gennem et globalt transportsystem. Det vil konkret vise, at vi er én menneskehed.

Jeg må ikke tale for længe, så jeg vil kun introducere en anden vigtig idé. For blot et par dage siden holdt pave Leo XIV en smuk prædiken før jubilæumsfejringen på Peterspladsen. Han roste Nikolaus af Cusa, den store kardinal og videnskabsmand fra det 15. århundrede. Det er yderst vigtigt. Paven sagde, at Cusa desværre stadig er alt for lidt kendt, men meget vigtig. Han udviklede begrebet “modsætningernes sammenfald” (*coincidentia oppositorum*). Da jeg hørte det, sprang jeg to meter af glæde – måske ikke hver dag, men ved sådanne begivenheder!

Hvorfor? Fordi det er så revolutionerende. At paven nævner Cusa og modsætningernes sammenfald er en revolution i tænkningen. Det er en måde at tænke på, som gør det muligt at løse enhver konflikt – militært, økonomisk, politisk, kulturelt og videnskabeligt. Når du træner dit sind til altid at tænke “ovenfra” – ikke som en muldvarp, der graver sig op – men ved at se enheden og den højere orden først, og så gå i detaljer, så kan konflikter løses.

Nikolaus af Cusa var kardinal og opfinderen af den moderne videnskab. Lad mig nævne et par begreber, I bør studere. Vi har artikler, I kan begynde med. For det første var han ophavsmand til selve idéen om den suveræne nationalstat. Globalister og imperiale oligarkier hader den idé, fordi de

ønsker overnationale strukturer, hvor et ikke-valgt oligarki hersker. Fremkomsten af den suveræne nationalstat i det 15. århundrede, præget af Cusas idéer, indeholdt revolutionerende tanker: Suveræniteten er forudsætning for borgernes deltagelse i regeringen. Man behøver et repræsentativt system, hvor de valgte repræsentanter står i et gensidigt forhold til både regeringen og de regerede, og hvor regeringens legitimitet kun udspringer af de regeredes samtykke. Cusa tænkte dette som et råd af de klogeste – et meritokratisk princip – hvor styret er dedikeret til det fælles bedste. Set i det lys er mange stater, der hævder at være demokratier, ikke egentlige demokratier, hvis de kun har opbakning fra et mindretal og mangler reelle gensidige juridiske forhold.

Der er mange andre begreber, men pointen er: Når vi ønsker en ny global sikkerheds- og udviklingsarkitektur og nye relationer mellem nationer, er Cusas ideer de mest revolutionære og samtidig praktiske. Særligt hans idé om, at fred i makrokosmos kun kan opstå, hvis alle mikrokosmos udvikler sig bedst muligt: Fred på jorden kræver, at hver nationalstat får lov at udfolde sit fulde potentiale og anser det for sin egen interesse, at andre nationalstater gør det samme. Kun i et sådant samarbejde opnås harmoni. Det er præcis, hvad BRICS-landene og SCO-landene tilstræber. Det er også det, Xi Jinping foreslår med sine globale initiativer – og det harmonerer med Cusa, hvilket ikke er mærkeligt, for det går tilbage til Konfutses idé om harmoni og udvikling.

At paven nu fremhæver Cusa – i modsætning til korstogstænkningen – er en revolution. Hvis man kender noget til den katolske kirkes historie og Vatikanets 2.000 år, er det tydeligt, at paven her har ret. Cusa blev angrebet som kætter af den aristoteliske fraktion; også i dag vil nogle strømninger sige det. Men i virkeligheden var han en af de mest revolutionære tænkere. Hvis paven siger det, er det et gennembrud. Europæisk historie har været en kamp mellem Aristoteles og Platon; Cusa er platonismens fortsættelse på et

højere niveau.

I et berømt brev – “Epifani-brevet” fra 1454 – skriver Cusa, at videnskab og kunst er menneskehedens bedste gave, født af kreativ fornuft. De er så værdifulde for alles udvikling, at når der sker en kunstnerisk eller videnskabelig opdagelse et sted, bør den straks gøres tilgængelig for alle andre lande, så deres udvikling ikke hæmmes. Det er en revolutionær idé – det modsatte af teknologisk apartheid eller “dual use”-barrierer. Meget praktisk for opbygningen af en retfærdig verdensorden.

Jeg vil lade det være ved det og gå videre til diskussionen om, hvordan vi kan intensivere vores indsats for at opbygge en international ungdomsbevægelse, som jeg anser for absolut nødvendig for at gennemføre disse idéer. Ordet tilbage til dig, Daniel.

Afsluttende bemærkninger:

Med udgangspunkt i det sidste punkt vil vi gøre resultatet af en nyligt gennemført retssag i Tyrkiet af Gaza-tribunalet tilgængeligt. Lederen er Richard Falk, og blandt deltagerne var bl.a. Chandra Muzaffar fra JUST-organisationen (International Movement for a Just World) i Malaysia og mange andre. De er nået frem til en konklusion, og vi vil gøre den tilgængelig. Kontakt Daniel, som vil give jer dette meget vigtige dokument. Dette er svaret til personen fra Tyskland.

Ellers kan jeg kun sige, at vi lever i et øjeblik af både utrolig fare og stort potentiale. Jeg vakler altid mellem, hvad der er størst. Er faren størst – eller potentialet? Det er umuligt at afgøre, fordi fremtiden ikke kun er et spørgsmål om “objektive kræfter”; historisk eller dialektisk materialisme giver jer ikke svaret. De objektive kræfter spiller en rolle – det økonomiske sammenbrud er en realitet – men i sådanne øjeblikke er den subjektive faktor i høj grad afgørende for, hvor samfundet og menneskeheden bevæger sig hen.

Derfor vil jeg opfordre jer til – som forberedelse til konferencen i Paris og det, vi ønsker at opnå – at have en personlig vision. Sæt jer ned en stille eftermiddag og tænk over jeres liv: Hvor gamle er I? Hvad har I opnået? Hvor længe forventer I at leve – 80, 100, 120 år, afhængigt af jeres temperament? Meget afhænger af jeres beslutsomhed om, hvad I vil udrette. Skab en vision: Hvilken verden vil du efterlade, når du ikke længere er her? Hvad vil du have opnået – sammen med andre ligesindede – og hvad vil du personligt have gjort? Jo smukkere vision, desto større håb for, at vi kan sætte menneskeheden på en mere positiv kurs.

Derfor – og det vil vi tale mere om – tror jeg også, at når paven taler, har det betydning for mange troende. Hvis man ikke har studeret Cusa, kan man undervurdere, hvad det betyder, at paven siger dette: at Cusa gav menneskeheden en filosofi om håb – om at se noget, der endnu ikke er der, men som kan blive til, og som man selv kan være med til at skabe. Jeg har en meget klar idé om det, for jeg har ikke kun arbejdet længe med Verdenslandbroen og relaterede projekter; jeg har også studeret Cusas metode til at tænke modsætningernes sammenfald. I værket *De Visione Dei* taler han om en mur, man skal overskride med sit sind; bag muren ligger modsætningernes sammenfald. Man må tage et mentalt spring for at overskride det, der forhindrer én i at se skønheden i denne sammenhæng. Det er et vigtigt pædagogisk redskab, som kræver, at man opgiver “fakta-presning” og bureaukratisk nominalisme. Man skal ikke hænge fast i det konkrete, men udvikle idéen om den højere sandhed bag muren. Begynder man at tænke sådan, kan man forestille sig menneskeheden som én enhed – en kreativ art, der har overvundet krigen, fordi vi afviser krig som en barbarisk kommunikationsform.

I tilhører den unge generation og vil blive mest berørt, hvis vi kan realisere denne vision. Jeg opfordrer jer til at gøre alt, hvad I kan, sammen med os, for at virkeliggøre den. Det er det, vi bør tænke på – og forhåbentlig ses vi snart igen.

Helga med unge fra LaRouches ungdomsbevægelse i 2003.
EIR/Chris Lewis.